

Giữ Vững Niềm Tin...

Đại Hội Gia Long Thế Giới Kỳ 8 (ĐHGLTG8) – 2017 tại Montreal, Canada đã chọn chủ đề **Còn Mãi Niềm Tin**, rất khác với chủ đề của những kỳ ĐHGLTG trước đây như: **Xuân Hạnh Ngộ** (2015), **Trăm Năm Áo Tím Gia Long** (2013), **Kỷ Niệm Bên Nhau** (2011), **Gia Long Tương Phùng** (2009), **Gia Long Hạnh Ngộ** (2007), ...

Chủ đề **Còn Mãi Niềm Tin** khiến ta không khỏi thắc mắc: **Niềm Tin** gì đây?

Nếu bạn đọc Đặc san của ĐHGLTG8, niềm tin này đã được đề cập đến qua hai bài viết **Còn Mãi Niềm Tin** của GS Nguyễn Đặng Cẩm Hương và **Vẫn Còn Nguyên Vẹn Một Niềm Tin** của Cầm Thị Bích Ngọc.

Nếu bạn có mặt tại tối ĐHGLTG8 ở khách sạn Sheraton, niềm tin này đã được bác sĩ Cầm Thị Bích Ngọc, Trưởng BTC, xác định với những lời ngắn gọn nhưng đanh thép lúc khai mạc chương trình: *“Ngôi trường cũ đã mất tên, nhưng những cuộc hội ngộ, trùng phùng thường xuyên mỗi hai năm đã khẳng định rằng: người ta có thể cướp đi tên ngôi trường thân yêu của chúng tôi, nhưng không ai có thể phá vỡ được niềm tự hào của các nữ sinh Gia Long về ngôi trường yêu dấu và nền giáo dục khai phóng và nhân bản mà chúng tôi đã hấp thụ tại đây...”*

A! Niềm tự hào của các cựu nữ sinh GL nói riêng và các cựu học sinh thời Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) nói chung về một nền giáo dục chú trọng vào phẩm hạnh, lễ giáo, đạo đức của văn hóa VN tốt đẹp mà chúng ta đã may mắn được hấp thụ. Lời phát biểu này đã gián tiếp so sánh giữ hai chế độ: VNCH và Xã Hội Chủ Nghĩa (XHCH), gián tiếp chê bai nền giáo dục hiện tại của XHCN là không khai phóng và không nhân bản. Nghe đã quá!

Từ niềm tự hào đó đã tạo nên niềm tin bất di bất dịch: chưa có chế độ nào tốt hơn, đạo đức hơn chế độ VNCH mà sau năm 1975 đã trở thành hiếm quý khiến lòng người luôn mơ tưởng. Chế độ này đã đào tạo những con người có văn hóa, tư cách và tư duy; trở thành những công dân yêu nước có tinh thần trách nhiệm cao. Chẳng cần khoe khoang mà hãy nhìn vào thực trạng của xã hội VN ngày nay để thấy cách trồng người của CS khác với cách trồng người của VNCH như thế nào.

Từ những con người GL thời VNCH, ĐHGLTG8 đã được tổ chức chu đáo, cẩn thận và ngời sáng niềm tin.

Vừa vào hành lang bên ngoài phòng hội tôi đã thấy một trời Gia Long với những hình chụp hay vẽ về trường từ trước 1975, logo của Đại hội và mùa thu Canada, rất mỹ thuật được đặt trang trọng khắp nơi. Đây là nơi đông đúc, dập dìu giai nhân trong các tà áo muôn sắc mỹ miều, đang đợi đến phiên mình hay đang chụp những tấm hình hội ngộ hiếm có. Chị Em trong Ban Tổ Chức (BTC) thì tha thướt trong những tà áo dài trắng đồng phục thửa xưa nhưng có điểm những chiếc lá phong vàng đỏ là nét đặc trưng của mùa thu Canada, tiếc thay năm nay thu đến trễ nên lá ngoài đường còn xanh mơn mớn.

Vào trong phòng hội, sân khấu trang trí giản dị với 3 màn hình thật to, ngòai đầu cũng dễ dàng theo dõi được chương trình; mỗi bàn ăn có một bình hoa khối tam giác với logo của GL, hình trường GL và chương trình ĐHGLTG8, thật xinh đẹp, đã được khán giả giữ làm kỷ niệm khi tan chương trình.

Phần cử hành quốc ca của hai nước Canada và VNCH cũng gây ấn tượng rất nhiều khi BTC đã hát quốc ca Canada bằng tiếng Anh và lời Việt. Đã có ai dịch và hát quốc ca USA qua lời Việt chưa nhỉ hay đành chịu thua dân Miệt Trên Cà Ná rồi?

Để giới thiệu sơ lược về những kỳ Đại hội trước, BTC đã có óc sáng kiến mới lạ khi chiếu quả địa cầu xoay vòng, rồi dừng lại tại những nơi đã từng tổ chức ĐHGLTG như Nam Cali, Bắc Cali, Houston, Âu châu, Washington DC, ... Đến nơi nào thì đoàn địa phương nơi đó vỗ tay rần rần làm cho không khí ĐHGLTG8 thêm náo nhiệt, sôi động. Khi quả địa cầu dừng lại tại Montreal, Canada, màn hình chiếu cảnh các cựu nữ sinh GL, dịu dàng trong tà áo dài trắng và tím phát phơ, đang bước lên những bậc đá của tòa nhà trước mặt khách sạn Sheraton thì tiếng cổ võ âm âm, vang dội.

Tiếp theo là một đoạn hình ảnh với lời chào mừng từ quý cựu hiệu trưởng và giáo sư GL, những người đã miệt mài giáo huấn thế hệ măng non và đã tạo nên danh tiếng của trường, khiến toàn thể quan khách ngậm ngùi xúc động cho cảnh già không tránh được.

Chương trình văn nghệ bắt đầu với liên khúc **Mẹ Trưng-Dương-Mẹ Việt Nam-Về Miền Nam** đã gửi gắm biết bao lưu luyến và thương yêu về một dải đất hình chữ S bên kia bờ đại dương. 42 năm lia quê cha đất tổ mà niềm hoài hương vẫn canh cánh bên lòng!

Sau đó là những màn ca, vũ, nhạc, kịch đượm tình quê, đong đầy kỷ niệm thời VNCH đã đem lại nhiều thích thú. Đặc biệt nhất là màn đánh trống **Hội Nghị Diên Hồng** được khán giả yêu thích vô cùng.

Lòng ái quốc và quyết tâm chiến đấu anh hùng của dân quân trong tinh thần “giặc đến nhà đàn bà phải đánh” đã thể hiện rõ ràng trong phần hợp ca kết thúc chương trình ĐHGLTG8 với các nữ tướng anh thư, đoàn quân dũng mãnh, và cờ xí ngập trời. Vai trò và sự hy sinh của phụ nữ VN trong thời bình cũng như thời chiến được nhấn mạnh, tôn vinh. Khán giả như chìm đắm trong niềm tin vào sức mạnh đoàn kết chống ngoại xâm và chống những chủ thuyết ngoại lai làm băng hoại dân tộc, giữ vững niềm tin một ngày “*tung cánh chim tìm về tổ ấm, nơi sống bao ngày giờ đằm thắm...*” (**Ngày Về** của Hoàng Giác)

Khán giả đồng loạt đứng lên, tán thưởng nhiệt liệt, vỗ tay không ngớt... Khí thế bùng bùng! Niềm tin vào một ngày mai tươi sáng, dân tộc sẽ có tự do và nhân quyền chưa bao giờ mạnh mẽ như lúc này! Khi nào chúng ta còn giữ mãi niềm tin và chống CS bằng cả con tim và trí tuệ thì việc thực hiện niềm tin và đạt được niềm tin chỉ là vấn đề thời gian như Trương BTC đã phát biểu: “*Ước mơ Công lý, Dân chủ, và thật sự Hòa bình sẽ về lại với quê hương Việt Nam của chúng ta một ngày không xa.*”

Tôi khẩu phục, tâm phục BTC quá chời! Tâm hồn tôi hân hoan, phơi phới... Tôi nhìn quanh... Nếu mà có quân “cờ Đỏ” nào nằm vùng ở đây thì hãy coi chừng, dám lộ mặt ra thì dám bị dũa te tua, tả toi đó nha!

BTC đã cứng rắn, dứt khoát bày tỏ lập trường và xác định vị trí của mình đối với hiện tình đất nước VN. BTC đang làm chính trị! Theo định nghĩa làm chính trị là bày tỏ ý kiến, quan niệm của riêng mình đối với mọi vấn đề, góp tiếng nói xây dựng cho công luận, cho chính nghĩa. Đừng nghe bọn mưu mô, xảo quyệt rống lên: “Không nên làm chính trị.” Chúng lừa ta đấy, bảo ta không làm nhưng chúng thì làm mạnh bởi vậy ta mới chạy bán mạng năm 1975 đó. Chúng ta phải làm chính trị để tạ ơn VNCH! Chúng ta phải làm chính trị để những chế độ sau được tốt đẹp hơn hay bằng VNCH!

Làm chính trị phải có trí tuệ và tư duy độc lập, biết suy nghĩ bằng cái đầu của mình chứ không cần phải học tập hay cải tạo theo định hướng của ai cả, cũng đừng nghe những tuyên truyền vì cảm tính. Có mấy lần người ta thuyết phục tôi về chơi một chuyến cho biết VN đã đổi mới nhanh chóng, chẳng còn ai thèm để ý đến CS; ai cũng lo làm ăn, làm giàu. Tôi nghe CS bị bỏ rơi thì khoái vì hợp với cảm tính của mình, trong bụng cũng nghĩ đến ngày về nhưng cái đầu tôi khựng lại liền rồi nổ ra một câu: “Nếu không ai để ý đến CS nữa thì giựt nó sập cho chết luôn chứ để nó sống bám vào dân làm chi nữa. Chẳng lẽ không muốn làm chủ; cứ muốn làm đầy tớ, nuôi báo cô bọn hại nước, hại dân đời đời.”

Vậy là im re! Tôi nể cái đầu tôi quá sức, nó chẳng cần biết đến mối liên hệ gia đình và cảm tình giữa tôi với người ta! Nó phân biệt rõ ràng ai bạn, ai thù.

Nhưng làm sao nhận diện ai là bạn, là phe ta? Thì cứ nhắm vào tờ căn cước Tị Nạn Cộng Sản là lá cờ Vàng đó. Căn cước TNCS quan trọng lắm nha. Nó cho cả thế giới biết bọn CS đáng kính sợ đến nỗi ta phải từ bỏ hết những cái ta đang có, liều mạng vượt sông núi, vượt biên, để không phải sống chung với chúng. Nhờ đó mà thế giới mới trắng mắt ra, kết án CS là tai họa khủng khiếp nhất của nhân loại.

Nhiệm vụ tiêu diệt cái di hại CS là trách nhiệm của tất cả những người yêu tự do, dân chủ, nhân quyền nói chung và VN nói riêng. Nhiệm vụ gìn giữ lá cờ Vàng là trách nhiệm của mọi người dân VNCH biết đặt dân tộc sinh tồn lên trên tư lợi và đảng phái, để duy trì ngọn lửa đấu tranh “tự do-dân chủ-nhân quyền” nhằm giải thoát dân tộc Việt đang sống trong cảnh bức chế, độc tài, tù túng của CS. Gọi đích danh cái lý thuyết hoang tưởng và chế độ phi nhân CS với cái chủ nghĩa Tam Vô: vô gia đình, vô tổ quốc và vô thần; và cái cách hành xử đầy thủ đoạn, gian ác, và bạo lực; đã hủy diệt một nền giáo dục khai phóng, một xã hội nhân bản!

Tại văn phòng của tôi có hai lá cờ Mỹ và VNCH, cái computer screen thì có hình 3 cô gái Việt cầm cờ Vàng. Tôi trình cái căn cước TNCS của tôi ra cho mọi người thấy. Phe ta đến gặp tôi thì nói chuyện thoải mái, còn ngược lại thì e dè, hỏi han lầy lệ. Khỏe!

Tôi thật sự cảm thấy an toàn và cởi mở khi tiếp xúc với phe ta vì tôi biết sẽ không bị rơi vào những tranh luận một chiều rất ngu xuẩn, cũng như rơi vào cạm bẫy của Nghị Quyết 36.

Có lần tôi vào một nhà hàng VN khang trang, trang hoàng đẹp để nhân dịp Halloween. Người hầu bàn toàn là người Việt trẻ tuổi. Tôi đang nghi ngại đây là cơ sở kinh doanh của Nhà Nước VN thì thấy lá cờ Vàng khá to treo trang trọng trên tường đối diện. Tôi hết lo lắng và cảm thấy rất thoải mái như đang ở nhà vậy. Tôi đề nghị các cơ sở thương mại của dân TNCS nên có hình cờ Vàng trong tiệm hay dán trước cửa để phe ta ủng hộ nhau. Nếu bọn Việt cộng và Việt gian có

gan đi vào thì chúng nên coi chừng đĩa thức ăn có mùi vị “lạ”!

Tôi cũng xin đề nghị BTC ĐHGLTG làm những huy hiệu GL với cờ Vàng mà tôi đã vẽ thử ở đây để phát tặng trong các kỳ ĐHGLTG. Đây là một hành động cần phải có để vinh danh nền giáo dục khai phóng và xã hội nhân bản thời VNCH mà mình đã được nuôi dưỡng, đồng thời xác định mình là ai, thuộc về ai vì chúng ta “ăn cây nào rào cây đó”, “uống nước nhớ nguồn”. Tôi chắc chắn mọi người sẽ hãnh diện được cài nó lên áo!

Đã 42 năm qua mà có quên được thời VNCH đâu! Được ăn miếng ngon thì nhớ đời, được sống thời nhân bản thì mãi ghi ơn. Cho dù Nhà Nước VN có trăm phương nghìn kế, dụ dỗ, ve vuốt đấm ruột lòng thông ngàn dặm với cái Nghị Quyết 36 thì cũng đành vô đầu bút tai bởi bọn ngụy cứng đầu. Mỗi khi chúng thăm viếng chính quyền địa phương đều có đoàn biểu tình với cờ Vàng dàn hàng chống đối. Chúng phải nhờ an ninh bảo vệ, phải lén lút, thậm thụt ra vào cửa hậu mà nói văn hoa là “hậu môn”.

Nếu CS tạo dựng được một chế độ nhân bản và cuộc sống đạo đức như thời VNCH thì họ sẽ không phải tốn bạc triệu cho cái nghị Quyết 36 mà thiên hạ vẫn lũ lượt kéo nhau về. Dân Việt lưu lạc trên thế giới sẽ không ngần ngại từ bỏ hết tất cả, như chúng ta đã làm năm 1975, để trở về sống dưới “mái nhà xưa” nơi “chôn nhau, cắt rốn”, làm một cuộc hồi hương vĩ đại về miền đất có độc lập, tự do, dân chủ.

Những kẻ được mua chuộc bởi Nghị Quyết 36 là những kẻ chỉ muốn được mua chuộc, muốn tiền, muốn danh, muốn gái, ... những kẻ đó sẽ chịu sống hèn trong XHCN, không đem lại đóng góp, cải cách cần phải có. Còn những người không bị mua chuộc là những người có tư cách, có chính kiến, từng kịch liệt lên án chế độ CS và cái XHCN hoang tưởng. Những người này chỉ chịu xả thân đóng góp khi XHCN sẽ là XHNB (Xã Hội Nhân Bản).

Tôi rất phục và ngưỡng mộ các giáo sư và đồng môn GL, già trẻ đều xác định lập trường chống CS và vinh danh VNCH dù không được hưởng một ân sủng nào từ một thể chế đã chết. Qua bao năm, đại hội tiếp nối đại hội đã là những nhắc nhở cho chúng ta phải làm

tròn bốn phận công dân và trách nhiệm. Mười kỳ họp mặt GL thế giới là 10 lần giương cao ngọn cờ Vàng và cùng cất cao giọng hát quốc ca, là 10 lần vinh danh nền giáo dục khai phóng và xã hội nhân bản của VNCH, là 10 lần sống lại với biết bao kỷ niệm khó phai của một thời yêu dấu.

Hãy nghe:

*Lời sông núi bùng vang bốn phương trời
Giục chúng ta đường phụng sự quyết tiến
Triệu Trưng xưa đẹp gương sáng muôn đời
Giòng máu thiêng còn đượm nồng vạt trái tim...*
(**Cô Gái Việt** của Hùng Lân)

Và:

*Từ trong tim ta
Tình thương bao la
Vượt qua phong ba, nhớ lời cha trước lúc chia xa.
Thề yêu quê hương
Nhà Nam đau thương
Giấc gầy tai ương, áo còn vương nước mắt mẹ già...*
(**Khúc Tâm Ca Cô Gái Việt** của Lê Thị Hoài Niệm)

Chúng ta có thấy con tim bồi hồi, rung động; có cảm được giòng máu nóng đang dồn dập chảy và ngọn lửa đấu tranh đang hùng hực nung nấu tâm can? Đây là những dấu hiệu của lòng ái quốc nhiệt thành, sẵn sàng dấn thân, chấp nhận hy sinh!

Trải qua cảnh bẽ dâu của Tháng Tư Đen, chúng ta, những Cô Gái Việt, không thể và không bao giờ quên câu nói của Hàn Phi Tử “**Nước mất mà không biết là bất tri. Biết mà không lo liệu là bất trung. Lo liệu mà không liều chết là bất dũng**”.

Kể từ ngày lìa xứ, dấu mốc thời gian cứ tăng dần: 10... 20... 30... 40 năm... hận ly hương chồng chất! Ngày tháng như mây gió chẳng chịu ngừng, dần chôn vùi quá khứ vào quên lãng nhưng không có gì có thể xóa mờ được niềm hoài vọng một thời VNCH, xói mòn tinh thần VNCH, và dập tắt được ngọn lửa ái quốc âm ỉ trong tâm chỉ chờ lúc bộc cháy.

Gia Long ơi! Cô Gái Việt ơi! Hãy mãi mãi gìn giữ tinh thần VNCH và luôn vững tâm duy trì niềm tin sẽ có một ngày không còn CS trên quê hương ta!

CGV-Nguyễn Phương Thúy, GL73

November 15, 2017